

Микола Луців

Піхотинці Смерті

Микола Луців
Піхотинці Смерті

«Издательские решения»

Луців М. В.

Піхотинці Смерті / М. В. Луців — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-508641-9

«Куріння вбиває», — застерігає соціальна реклама та написи на упаковках цигарок. Варто тільки викурити одну сигаретку і ти знову потрапиш у пекельне коло залежності розпочавши цим свою війну із Піхотинцями Смерті.

ISBN 978-5-00-508641-9

© Луців М. В.
© Издательские решения

Содержание

Пролог чи анотація?	6
Пролог	7
Анотація?	8
Глава I.	9
Переосмислення	9
Випадкова сигаретка?	10
Рокова помилка Новобранця	12
Як почалась війна?	14
В полоні солдатів смерті	16
Допомога близько	17
Кінець ознакомительного фрагмента.	18

Піхотинці Смерті

Микола Васильович Луців

© Микола Васильович Луців, 2019

ISBN 978-5-0050-8641-9

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

**«Сигарета – це бікфордів шнур, на одному кінці якого вогонь,
а на іншому — дурень.»**
Джордж Бернард Шоу

Пролог чи анотація?

Важко назвати це прологом, адже битва була розпочата давно та й не нами. Вся людська історія пронизана смердючим запахом паленого табачного листа та дурманними травами. Спочатку куріння було в більшій мірі елементом ритуалів, проте за останні три сотні років ситуація кардинально змінилась. По всій планеті триває тиха неоголошена війна. Війна, яка все набирає обертів та збільшує кількість жертв не по годинно, а по секундно, саме тому так важливо дати відпір ворогу, щоб не стати їхньою черговою жертвою.

Дану книгу об'єднує єдина сюжетна лінія про паління. Вона пов'язує у собі людей, ситуації, неочікувані події та приголомшуючі факти, які навряд чи залишать Вас байдужими. Тому приготуйтеся до захоплюючої подорожі у складі нашої божевільної трійки та підтягніть пожевані соплі, любі новобранці. Настав час змін, час дій! До фінальної баталії зосталось обмаль часу!

З повагою, Генерал-майор Гізвай!

Пролог

Чи помилялись Ви коли-небудь? Думаю, що так! Зазвичай нам неприємно у цьому зізнаватись, хоча про власні помилки та невдачі у сучасному суспільстві взагалі не прийнято говорити, але нажаль, моя історія не обійдеться без ідіотських вчинків, божевільних подій, невдач, розчарувань та мук. Цей непростий період життя був переповнений сумбурними почуттями ненависті, тривоги, зневіри, але якщо Ви зіштовхнулися з такою ж проблемою, якщо Ви залежний курець, тоді дозвольте мені повідати Вам свою історію боротьби. Маю велику надію, що цей досвід допоможе кожному хто насмілиться прожити дану книгу до кінця. Вона написана для тих хто готовий визнавати власні помилки, приймати «неприємну правду» та боротися, зціпивши зуби. Якщо ж Ви шукаєте простого або ж чарівного способу, який позбавить Вас від залежності, тоді Вам краще звернути увагу на інші друковані видання з подібною тематикою. «Піхотинці смерті» – це не чарівна книжечка, це не панацея, тому не надійтесь, що знайдете на її сторінках чудесні ліки, які в секунду позбавлять Вас від усіх проблем. Чарівних методів не існує і це, чесно

кажучи, лякає та вводить в ступор. Саме тому у цю ж мить тіло зціплює якась неосяжна тривога. Проте, не хвилюйтеся – це цілком нормально! Адже боятися в таких випадках – природньо, і хоча, кожен відчуває в середині себе цю тривогу, але визнають це одиниці. В принципі, Вам і не потрібно визнавати свій страх привселюдно, головне не брехати самому собі! Ось це напевно і буде єдиним моїм проханням до Вас впродовж усієї книги: «Не брехати самому собі». Я ж натомість направляю Вас на правильну дорогу, проведу через хащі залежності, попереджу про можливі небезпеки, навчу боротися із

«піхотинцями смерті» й допоможу виграти війну з залежністю!

Завжди Ваш Нововбранець

Анотація?

.....чортові сучі діти їм би тільки папір дурно переводити, краще б папіросок накрутили. Кажуть, пиши вступне. Що за вступне, куди вступати? Вічно щось понавидумують, а ти потім собі суши голову що воно таке. От допоможете мені із городом, принесете мішок табаку, тоді будем говорити, а зараз: «Ідіть у сраку!».

Дяцько Толя

Глава І.

Переосмислення

Випадкова сигаретка?

*Звіт 131-ий окремих розвідувальний батальйон «Цілком таємно»
особисто в руки
генералу-майору Гігваю*

Теплий осінній вечір. Сонце, кидаючи останні промені, заходило за горизонт. Час від часу ще лунав легкий гомін дітей, які бачились близь під'їздів. Молодий хлопець, діставши з кишені пом'яту сигарету, вмить запалив її, зробивши декілька глибоких затяжок. По його тілу неначе пробігли маленькі мурашки, легке голово кружіння змусило його присісти на лавку що була поруч. Давно він не вдихав цього палючого диму, перші декілька затяжок дались важко, але раз за разом, переборюючи себе, він викурих ту злощаву сигарету, хоч і йому не дуже цього хотілося. Та над силу вдихаючи ту мерзючу отруту, він отримував маленьку дозу задоволення та легкого розслаблення. Він підозрював, що на нього чекає. Більше того, він розумів на що підписується та усвідомлював: знову повернеться у пекельне коло залежності. Та це його не зупинило. Новобранець розумів, що дим нічого не змінить, проте сталося те що сталося. Тепер йому знову доведеться пройти цей шлях, вийти на ринг боротьби зі спокую та залежністю. Новобранцю доведеться отримати перемогу над злісним та підступним ворогом який вбиває не одразу, а поступово, методично знищуючи організм, проявляючи в цьому свою найбільшу підступність. Та чи вдасться йому виграти в нерівній сигаретній битві? Питання відкрите...

Вони атакують по одному, легкі піхотинці смерті, що йдуть безперервним рядом раз за разом вбиваючи із середини. У кожній пачці двадцять бравих солдатів, мирних і тихих й варто тільки підкурити сигарету, як він вступає в бій. І зразу ж легка піхота б'є помалу точно в ціль. Це походить на жорстоку баталію, де загони піхотинців щільною шеренгою йдуть на ворога, б'ють безжально та впевнено. І тут диву даєшся, адже на тебе наступають батальйони сигаретних сил, а ти сам один на полі битви. І хоча часто сигарети здаються безневинною забавою, але раз за разом вони лишають по собі слід.

Воїну зі стажем легко буде зрозуміти про що йде мова, варто тільки зробити знімок легень, як усе стає зрозумілим. Уся поверхня пошматована дрібною шрапнеллю, але страждають не тільки вони... З часом починає барахлити мотор і зміни в записі кардіограми стають явними, страждають судини й окрім цього ще і бортовий комп'ютер видає збої. Саме тому погіршення пам'яті та інші неприємності неминучі. Безумовно, солдати смерті знають свою справу, вони підступно б'ють у ціль малими пострілами і часто їх не приймають за ворогів, аж поки не стає занадто пізно.

Безглуздо розмахувати зброєю коли війна уже програна. Та все ж не варто здаватися навіть тоді.

Ця історія почалась доволі неочікувано. Саме в момент, коли наш головний герой, будучи у довгій зав'язці, вирішив викурити сигаретку, забувши про золоте правило: «НЕ існує випадкових сигарет!».

Три роки, довгих три роки він пам'ятав цю заповідь, але щось того вечора пішло не так. Якщо бути повністю відвертим, останні декілька місяців були для нього вкрай невдалими. Стосунки не складаються, друзі підводять, робота не приносить ні грошей, ні банального задоволення. І все б нічого, але саме того вечора все видалось занадто безнадійним, без просвіту в кінці тунелю. Звісно, наш герой розумів, що закуривши нічого не змінить, просто він втратив будь яку надію. І коли вже немає чого втрачати – байдуже, що буде завтра, важливий тільки сьогоднішній день, важлива саме ця мить, коли він дістає пом'яту сигаретку, підпалює її та вдихає давно забутий димок. У цей момент в його організм всмоктуються хімічні речовини та сполуки, потрапляючи в кров вони розганяють серце, підвищують тиск, стимулюють секрецію

залоз, звужують судини... Та основним ефектом є те, що нікотин підхльостує систему задоволення, змушуючи виробляти її дофамін. Власне й тому наш новобранець хоча б ненадовго та всеж відчує маленьке задоволення, легке розслаблення. Проте, цю хвилинну радість, важко порівняти з тими муками на які він добровільно себе обрід.

Висновок молодшого сержанта:

Найнебезпечніший з усіх ворог, той про якого не підозрюєш.

Рокова помилка Новобранця

Скільки раз я промовляв собі: «це остання тяга, останній день, останній раз!» та безупинно обманював себе, вкотре знаходячи сотні причин, щоб пихнути і ще раз. Інколи навіть дивуючись своїй винахідливості у видумці відмазок та відмовок, і все заради чергової дози нікотину. Можливо, не розумів, що залежний, або що більш вірогідно, мені не хотілось цього визнавати. Адже це, м'яко кажучи, просто неприємно. Неприємне саме усвідомлення, що ти залежиш від сигарет! А про те, що вони шкодять та вбивають мене із кожною наступною тягою здається визнати взагалі неможливо. І якщо чесно, то я не хочу говорити на цю тему, вона напругає мій мозок. Особливо зараз, коли знову купив чергову пачку сигарет та замість того, щоб відкрити її та викурити хоча б одну-однісіньку, сиджу і даремно списую сторінки свого блокноту. Мозок вперто відмовляється працювати, думки стають скупими, писати стає все важче і важче, спокуса занадто велика тому... перекур.

Пих-пих видався на славу, сигаретка зайшла легко, як інколи буває після хорошого обіду. Вона м'яко тліла, пускаючи тонкий димок. Фоном в телефоні грала приємна мелодія у виконанні Джиммі Сакса. Ніколи не думав, що гра на саксофоні може бути настільки крутою. Це був ідеальний перекур. Мені одразу ж згадався період мого навчання. Ох і багато досвіду набрався тоді, ну й поганих звичок в тому числі. Тут, напевно, варто було розповісти про першу сигару, якою вона була і дотошними фактами та прикладами довести і собі, і Вам, що сигарети противні й неприємні, але цеж не так. Всі хто протягом хочаб останнього місяця вдихав дим, не погодитися з цією думкою і я теж. Сигарети несуть насолоду, а інколи буває: покуриш й все як відлягло – суцільне розслаблення, довгоочікувана медитація. Чесно кажучи, думка, що знову потрапив у кабалу залежності приходила у мою голову, але коли викурював чергово «солдата смерті» такі нісенітниця вмиг покидали мою голову. Тому не буду про погане, а краще розповім, як ще будучи студентом, за порадою друга почав висушувати сигарети. Вся справа в тому, що під час виробництва часто процес сушки табаку суттєво скорочується через що сигаретний дим має гіркуватий присмак та подразнює горло. Принаймні так розповідав мені мій друг, батько якого на той час працював механіком автоматизованих систем на «папіросному заводі», який він так називав видно по старій звичці.

І знаєте, смак у висушених сигарет значно кращий: м'який, без гіркої присмаку з приємним ароматом. Ось варто тільки відкрити пачку, покласти її десь на підвіконник або просушити на теплій батареї і вже за декілька годин можна знову насолоджуватися приємним м'яким смаком улюбленого димку. Поневолі, викурюючи пачку за пачкою, перетворюєшся на такого собі гурмана, часто віддаючи перевагу тільки одній марці «папіросок». Так сталося і цього разу. Я підозрював, що почавши знову, викуривши хоча б одну сигарету – повернуся до старого режиму: 8 міліграм 0,7 смол по півтори заgonи піхотинців в день. Приблизно таку дозу я надолужив всього за два тижні. Знову

повернувся за старе, висмалюю по півтори пачки вдень. І чесно кажучи, відчуваю себе повним ідіотом. Можливо і не варто було знову починати, але якщо не вмію вчитися на чужих помилках, то хоча б спробую на своїх. Кожного разу, коли бажання покурити стає нестерпним, моя віра у власні сили тускніє, тоді мені здається, що сигарети не полишать мене ніколи. Так, я вже кидав колись, але щось мені підказує, що ці хитрі солдати так просто вдруге мене вже не відпустять. І знаєте, постійно відчуваю цю оманливу впевненість, наче зможу кинути палити в будь який момент. Але натомість знаходжу собі безперервні виправдання! І все для того, щоб купити чергову пачку, щоб викурити довгоочікувану сигаретку...

В тому то і є їх найбільша підступність, адже мені здається, що єдиним керманічем мого життя є я. Та доки я так вважаю та сплю солодким сном в каюті корабля, солдати смерті впе-

нено, не поспішаючи, направляють штурвал корабля під назвою «Життя» на рифи, а коли я розіб'юсь – вже доля випадку та попутного вітру...

Як почалась війна?

Інформаційний лист

22 Військова картографічна частина. Історична викладка молодшого сержанта

Потужний тихоокеанський шторм розхитував із сторони в сторону невеликий корабель «Санта Марія». Піддаті матроси, хитаючись чи то від рому, чи то від стихії, петляли палубою та намагалися спустити вітрила. Саме в той момент у каюті каравелли при світлі лампи сорокадвохрічний Христофор щось методично записував у бортовому журналі. Від великої тряски краплі чорнил падали на пожовклий папір, ховаючи під собою мужність та долю божевілля, яка надихнула Колумба на цю подорож. Рух у невідомість може лякати, але з часом він окупиться з лихвою. Дванадцятого жовтня о другій годині дня один з матросів Христофора побачить землю. Саме там, на березу острова Сан- Сальвадор, почнеться нова тиха неоголошена війна. Достеменно невідомо чи покурявав того дня Колумб, але із впевненістю можна сказати, що згодом він із своєю командою повернеться в Європу із цінним грузом золотих прикрас та листям табаку. Подорож у новий світ стала ключовою в поширенні культури паління.

Так, знавці історії напевно вже готові закидати мене камінням та фактами і переконувати, що традиція куріння була здавна. Щось схоже на люльки було знайдено навіть в єгипетських пірамідах, скіфські племена теж мали традицію подиміти, а про далекий Схід я взагалі мовчу. Так, заперечувати це не розумно. Проте, тут є одна суттєва різниця: курили зазвичай різні суміші трав, часто з додаванням дурману, а сам процес куріння був одним із елементів ритуальних обрядів. Хоча культура куріння була не в новинку та все ж саме ця подорож, саме ця подія була ключовою. Після якої й почалась європейська експансія табаку, який хитрі європейці з часом додумуються подрібнювати на тютюн та обгортати тонким папірцем, формуючи «папіроски», але про це згодом.

Можна впевнено стверджувати, що першою жертвою тютюну в Європі став той хто його привіз – член команди Колумба Родріго де Херес, який необачно продемонстрував іспанцям свої набуті «вміння» у використанні тютюну. Але, на жаль, інквізиція гідно не оцінила цих нововведень. Їм здалося, що людина, яка видихає дим з рота має щось спільне з духами та демонічними силами, тому й засадили бідного моряка за ґрати на довгих сім років. Хтось може зауважити, що це несправедливо і буде цілком правий, але думаю, у цій ситуації все ж був суттєвий позитив: Родріго де Хересу випала можливість кинути курити й у нього для цього було аж сім років.

Точкою відліку активного використання та поширення тютюну в Європі прийнято вважати 1560 рік, коли французький дипломат Жан Вільман Ніко

підніс тютюн королеві Франції Катерині Медичі, як ліки від мігрені, на яку її Високість довго хворіла. Спочатку тютюн культивували в суспільній самосвідомість, як панацею від усіх хвороб. Ставлення до нього було відповідне з усіма наслідками, що впливають. У Парижі тютюн знаходить велику популярність. За рослиною закріплюється назва «нікотинава трава», на честь Жана Ніко. Але на цьому його історія не закінчується. У XIX столітті вчені знайдуть в тютюні алкалоїд і назвуть його на честь Ніко – «нікотин».

Європейці не були б собою, якщо не вивернули все на виворіть і на місце ритуалізму вознеслась культура безрозмірного споживання. Тютюн стали жувати, нюхати, додавати в ліки, їжу, звичайно, не забуваючи при цьому палити. Багато сучасників з огидою і нерозумінням дивляться на таке використання тютюну. Але все ж, тютюн невблаганно вкорінюється в повсякденне життя людей, стаючи невід'ємним атрибутом буденності.

Незважаючи на перші невдалі досліди вживання тютюну, європейці досить швидко реабілітуються й до початку XVII століття активно починають використовувати тютюн. Іспанці на правах першовідкривачів створюють монополію на вирощування табаку в своїх південно-американських колоніях. Держава не могла залишатися осторонь від прибуткової справи, яка все більше набирала обертів тютюнової ейфорії. І в 1636 році створюється перша державна тютюнова компанія, яка займалася виробництвом сигар. Передові держави того часу намагалися монополізувати продаж тютюну. Але приватний капітал цьому протидіяв, не даючи державі повноцінно заволодіти сегментами тютюнової промисловості. За димком тліючих сигар ховалися великі люди та колосальні капітали, які заради власної вигоди безперервно штампували солдатів смерті.

Правду кажуть, не починайте війни, яку не зможете виграти. Та Колумб не розумів, що робить, шукаючи новий шлях в Індію – відкрив Америку, користуючись гостинністю туземців – відкрив для Європи табак. І знаєте, кожен з нас був тим першовідкривачем, кожен з нас такий собі Колумб, який через свою необачність відкрив для себе смак палаючого диму. Кожен курець – це такий собі новобранець якого втягнули у жорстоку битву із солдатами смерті. І все б нічого, але ж новобранець не вміє воювати, рити окопи, бігти в наступ, продумувати тактику, вести спостереження, тому у битві він приречений на поразку. Новобранець не готовий до війни...

Сунь-Цзи у своїй книзі «мистецтво війни» говорив: війна – шлях обману. Хто ще до битви перемагає попереднім розрахунком у того шансів більше. Хто не думатиме наперед і зневажливо ставитиметься до ворога, той обов'язково попаде в його полон.

В полоні солдатів смерті

Ось уже другу добу, як я не курю і, якщо чесно, мені погано. Відчую себе розбитим, нещасним, пригніченим. Моментами крайня апатія переростає у непереборне бажання та лють, саме в такі моменти мені важко думати, важко контролювати себе. Хто хоча б раз кидав точно зрозуміє про що йде мова – це кепська відчуття важко виразити словами, тай не до слів у такі моменти.

З часу, як знову почав курити, минуло всього два місяці. Повернулися проблеми зі здоров'ям, голова не варить та й емоційний фон ніякий. Я геть не той ким був, коли покурю все норм, але через дві години, коли рівень дофаміну в моєму організмі падає до плінтуса, відчуваю пригнічення і легку злість через що бажання покурити стає просто нестерпне. Багато мінусів з'явилося, але це все одно не вбиває голосу залежності в мені. Все одно хочеться викурити хоча б одну сигаретку. І найгірше розуміти, що дим не принесе мені полегшення, а тільки відтермінує муки відвикання. Адже, рано чи пізно, але кинути все одно доведеться. Знаю, що тільки вдихнувши у себе клубок сірого пару, чітко зрозумію – зробив погано, буду картати себе й винити у слабохарактерності. Через це мій стрес посилюватиметься так само як і бажання себе пожаліти. В результаті знаходитиму сотні причин, щоб покурити знову і знову. І це кляте коло важко розірвати. З того часу як все почалось, тільки те й роблю, що намагаюсь кинути. Думаю настав час зібрати усю силу волі та припинити ці муки. Я вирішив кинути! Так, буде важко, але я витримаю, витерплю. У мене все вийде!

З моменту, коли бадьорий голос промовляв в моїй голові мотивуючу промову, минуло якихось вісім годин. Нажаль, на більше мене не вистачило. Сиджу на дворі й смалю сигарету за сигаретою і чітко починаю розуміти, що все серйозніше, аніж мені здавалося. Нажаль, наразі я не готовий до змін. Моя залежність сильніша за мене і через це починаю себе ненавидіти за свою слабохарактерність, за ідіотську ідею покурити. Вже й ослу зрозуміло, що самому мені не впоратись. Численні спроби не дали жодного результату. Тоді чому ж надіюсь, що наступного разу вийде? Варто кинути марні надії...

Черговий перекур, нова пачка сигарет. Знову залежність, знову це кляте коло й гіркий присмак сигарет у роті, які ще не встиг підсушити. Думаю, варто перестати брехати самому собі й визнати свою слабкість. Чому я курю? Що спонукає мене бути таким ідіотом? Причин якими можна собі це пояснити є безліч: стрес, компанійська традиція, нудьга, але єдина істинна причина – це залежність. І доки вперто тікатиму від правди, доти побороти цю проблему

мені навряд чи вдасться. Я визнаю, що я залежний. У мене є чітке розуміння того що без бажання, без зусиль та мук мені не вийде кинути. І знаєте що? Мені не хочеться страждати, клав я болт на самобичування та страждання. Як там говорять у розумних книгах? «Першим кроком до подолання проблеми є її визначення», чорт із ним. Визнаю, що залежний, й те, що не хочу кидати. Мені подобається смак висушених сигареток, подобається вдихати і випускати клуби диму, подобається пихнути після смачного обіду. Обожаю під час робочих чергувань заварювати собі велику кружку кави та темними ночами, коли усі вже бачать десятий сон, сидіти на дворі та вдихати сигаретний димок. Чорт забирай – мені подобається це, чому я повинен цуратися того що люблю? Так, сигарети сприяють розвитку раку, скорочують життя більше як на десять років, б'ють по кошельку, знищують здоров'я і ще чорт зна що вони там коять ті клятві солдати смерті. Так, сигарети шкідливі, але саме зараз мені не хочеться відмовлятися від задоволення, навіть якщо згодом за нього доведеться поплатитися. Скільки проблем останнім часом з'явилося, скільки усього звалилося на мої плечі й відмовляти собі у задоволенні в такий важкий час, як мінімум тупо.

Допомога близько

Щодня на мій генеральський стіл потрапляють сотні звітів про новобранців, які по волі випадку потрапили у нікотинову залежність. Скільки страждань та мук ховається за сигаретним димом який вони поки що весело видихають із своїх легень. Нажаль, їм важко зрозуміти у яку халепу вони втрапили.

Новобранці по своїй суті добрі, хороші люди, але через свою необачність, недосвідченість дехто з них приречений жити із залежністю до кінця своїх днів. Кожен хто підкурював свою першу сигаретку не планував ставати курцем, але нікотинова пастка вносить корективи й ось уже черговий новобранець підпалює папіроску з якою пов'яже усе своє життя. Та варто зазначити, що страждати їм не довго доведеться. Усім відомо, що курці помирають рано та це чомусь нікого не лякає. Мені не страшно, тай Вам, думаю, теж. Хіба хтось задумується про можливі наслідки? Ніхто ж не прораховує тактику. Усім, грубо кажучи, начхати! Жити моментом, жити сьогодні, жити в кайф. Ось кредо сучасного покоління. Та справа у тому що за будь яке «задоволення» доведеться заплатити високу ціну. Не подумайте, що я благатиму Вас кинути курити, цього не буде. І над силу переконувати Вас я теж не збираюсь, бо це всього лише пусті балачки, які ні до чого не приведуть. Все у ваших руках, вибір тільки за Вами. Але ж якщо усе так просто, хочу димлю хочу полишаю, то чому ж кидає меншість? Справа у тому, що у новобранців, так я звик називати тих хто почав і продовжує курити, недостатньо знань, навичок та інструментів боротьби із залежністю. Вони неначе блукають у пільмі й здається прагнуть кинути палити та все не виходить. Ось одна спроба, друга і все! Бажання кидати зникло з голови новобранця, але якщо у Вас не виходить, то це не означає, що ситуація безвихідна – просто Ви не знаєте, як це зробити! Щоб дим зневіри, розчарувань та марних надій вивітрився з Вашої голови, то потрібно підготуватися до чергової битви із залежністю. Потрібно перестати жувати соплі, зібратися із духом та врешті решт кинути останній недопалок. У свій час мені вдалось достукатись до свідомості багатьох своїх побратимів, після чого вони неначе переосмислили своє ставлення до папіросок та змогли кинути палити. Комусь вдавалось краще, комусь гірше. Кожен по волі свого організму по-різному відчував наслідки відмови від куріння. Справедливо буде зазначити, що більшості вдалось кинути далеко не з першого разу. Але у них була готовність до боротьби, вони знали чого очікувати і як з цим боротися, і навіть коли зривалися, знову пробували побороти свою залежність. Сучасне покоління зазвичай робить декілька спроб, а потім, опустивши лапки, змиряються із не минучим та нажаль така тактика завжди програшна. І якщо у Вас є чітке бажання кинути палити, тоді потрібно не обмежувати себе кількістю спроб, а працювати на результат допоки солдати смерті не зникнуть з Вашого життя.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.